

Α. ΤΣΕΧΩΦ: «Ο ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟΣ»

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ Κ. ΚΟΥΝ

Τὴν περασμένη Δευτέρα στήν αι-
θουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θέατρου παρα-
κολούθησαμε μάλιστα τον παρα-
πόστατο ἀπό τὸν διοικητὴν των Ηθώ-
ποῶν ποὺ ἐργάστηκαν κατά σκῆ-
νας τοῦ κ. Κούν.

·Η παρθενότητα αυτή κρινόμενη σχετικά μάλιστα, μὲ τὶς ἐπιδόσεις ποὺ προγραμματοποιεῖ γενικά τὸ έλ-

ταύχη τάση, όποι ένα εύγενικό μερικό. Δέν έχει γίνει άδειά μέσα του ή απαραήτηρη έκεντη κολαρεγού που κανείς τον συνειδήτο καλεί την τεχνή που ουτόβολει σε διαυγή πνευματικό έλεγχο την έργασιά του και τραβείς μέση ιγούντων την ώραν δύο και δευτούς δύο ώρες πριν την άληψη τέχνης. Και λέγοντας πνευματικό έλεγχο, πού βιβάζα να πού (άφεν ότι θέλει πού μπορεί να κάνεις ή πεπόνιλας αναγνώστης) την διανοτάτη να νο-ώσεις το περιεχόμενο ένας έργου, πορά την κατανόηση του ίδιου της θεατρού, ως αισθητική ξέφρωση στό οντόνιο κατ στο κεβδιώσατα τού- την πρασιά, είς φρόμενο και τά μέτρα που έχουν στάσα τα σποτικά μέτρα ή κεφαλέστα, και την υγκρό- τηση από έδα απότας ένως αξιότητας προγράμματος που δι τοπο πρέ- κειται, πάντας νά δουλεύει. "Ας μη ινούστε πάντα κατ τέτοιο μάς οδη- μοπαρκάνεις, από την άλλησα, της ζωής; μάς κανονίζεις μόνο τό σύστη- μα μέ δι τόπον αύτόν τού τέτοιο ή άλλοισι τόπο κάτιο πού έχει δημι- ουργήσεις; στό έργο του δημοσι- ούς ποπτής θά τόν ζωταπέφουμε μέ- σουνέπτεις από την άρχη ής τό τέλος στη δεινομένη συμβιτατότητα της θεατρικής λειτουργίας. Κε' ένα δώ- λοτε, στο έποχες λιγκότερο προσγε- νες — δι τοτείκει να τις δικαίουσκαμε εποιητικό τόπον αύτό διαφοροφο- τευ φιλολογικά και ίππονεμότατα, στα διάφορα στάδια της πρόσδου και της έξισης της Τέχνης, σημει- ώντα δι πνευματικούς και δι τεχ- νικούς πολιτικούς Έχουν φέρει τέτοιο πνευματικό στην έξιλην διν αι- περτηνών μας πραγμάτων, ή ίππεται ένως διπτηκονικούς, δι το ποικι- λο συντημένος ή καλλιτέχνης, ή συ- νειρήθη ίπποτας ή έτσι τέτοιο αισθη- μα της έσωτερης μας ζωτικής

που διάπτυχα πραπτόνα έξωρίζει- κανεις και στην τελευταία έργουσαν του κ. Κούν. Βασική και κύρια εί- τρόπη της διδασκαλίας του. Οι πε- θωτοί του νέοι, διπάς ήταν σε πε- ριστρέπερο, δέν έκαναν προσγευματι- έπιπτηρική τους κατάσταση τόν συ- ναστηματικό κόσμο τών τόπων που ηποδύονταν, παρά δίπλα διεπιτερικού όντος την τελευταία λεπτομέρεια στην πού με πολλή έπιμονη κι είπεδει- έπιπτη τόσης έβεζες δι ίδιος, ζωτηρι- αύτος ήσσας τη ζωή τών ήρωών του Έργου και καί έπειτα δι Κούν τόσα- καλά νά δυναίται τό ζωτικόν του υπόλικο, με τούτο τό τρόπο, διπέ- καταστάσει νά δυσκελεύεται κανείς πάντα έχειροπολεί την διεύθυντα αρχή πού δύος ή πάρεις και ένων το πά- έμο πειθεί πιπτόλασι τό θεατή, στό βάθος του άφηνε ήσσα στιλθημάτων κατωτής απόδεσμός τών τόπων, Κι είναι γι' αύτό που εύγενική κυρία, ειδικήρινης παράγων τών πνευματι- κών μας πραγμάτων, παρακολου- θώντας με τίν καλλίτερη προδιδόθε- στην παράσταση του Βασιλικούπολης Βρήκε πάσι οι ήθωποις & πι ή γε- λα & αν τό ηρώια τού στόρμφου πού δινούσε τόρα στό δύο διπτη- γελίας, ένων ή πρόσθιτη τους και τού σκηνήθετι δέν ήταν καθόλου αστήριος "Άλλα δι πι ι γε λι ι λέμε δι την επικούρη φρειαχτό, έπιπτηστό, δομέσι- μον" έβα: κι αύτό, μι όλο τό τεχνικό δούλευμα τού κ. Κούν, δι μπορείται νά μη προδοθεί από τούς ήθωποις & πι έξαρση φυσικά τού Γιαν- νίδη πού ή διπόντων προσωπική τητά του και ή καλλιεργημένη του ξέφρωση τόν διδηγόρων σε μάγιας δι κότερη, διπάς κάθε φορά, δημιουργία, διάπλια τού έσαυτον του και τέλεγμα.

"Ο σκρηβόθης, χαράζοντας σήμερα την παραστατική της ζωής

λημποκό θέατρο, παίρνει μιά προγραμματική δέξια. Τα κύρια χαρακτηριστικά της είναι: σημάντη και κατανόηση - κατάρα ένα δικό του τρόπο - του έργου που αναδιմόσιευτεί έπειτα το σκηνή νότητη και τούς ήθωστούς, ένωντα στην εξέλιξη της δημόσιας πολιτού οδού λουθίσεις ως το τέλος μια γραμμής, δραγμώσας τη δηλωτική πορφύρασης, σε πολλά σημεία εύτυχωμένες σκηνή-θετικές λύσεις που ί γενική και κοινώπερτη ήταν ότι τά πρόσωπα σταθμών και κινημάτων στη σκηνή χωρίς ποτέ να αποκρύψουν, νά μεταβεύσουν και νά δημιουργήσουν την όγλασσωγική έκεινη δικτυωτασία ιστού που την δυναμώνεις έπιπλαισια λεσχηνότητας και πού τόσοι φωρές μαζί ζωλίζεις και μάς ξεκούρασσει στο καθημερινό μας θεατρού. Οι ήθω- ποιοι, δύσκολα, επιβάλλουν κάποιους ελεγχούς στην έμφασή τους και έχουν τα κίνητρα, τασσή, λόγο μελετήμενα να δημιουργήσουν, ένα μέτρο στό έργο τους που, τις περισσότερες φορές, ήταν σαντό στις αναλογίες του και σχεδόν ποτέ έλλογκαντικά. Τά- σσυρτα - φέρτας στη σκηνή, τά κου- νηματά χεριών, κεφαλών κλπ., που χωρίς λόγο τηλημπρύσουν συνήθεις της σκηνής, ήταν περιορισμένα στο διατραπήτο: και ξέρουμε τι σημασία έχει για την τέχνη το διδούμενο του δια- πρατήτου και η άπολύτωρά του έπειτα και μικρόπτασα καθέκας στην υγείαν της ζωής μας.

στα πολιτεία της ζωής του.

Αύτά δέ, ανεξάρπτοντα πρός θάλλους γενεικόν καὶ βασικούν ἔνδιον μάρκας, ποτὲ θάμ μπορώνταί λα καταστομένην κρίσιν τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Κούνη νὰ ξέχαι, αποτελούν στοχεῖα ἀποκίνηστα, προβίβωντας θεωρητική δι-
στολήν καὶ γνωντος ποτὲ συμφεν-
τα καὶ γιατὶ μέσον στην ἑλληνική¹
πραγματικότητα παίρνουν τὴν δέιλα
ποτὲ θέλεα παροπάνω καὶ κυρκόν
μοιτὶ δὲ κ. Κούνη εἶνα, νέος.

Ο' κ. Κούνη κινεῖται πρὸς τὸ θέα-
τρο σπῶ μάρκαν ἔνδιοτέρα καὶ ἔνοτα-

ΤΟΥ κ. ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

κτώση τάση, όποι ένα εύγενες μέρος πάρα πολλά. Δεν έχει γίνει άνθρωπος μέσα του ή απαραήτηρη έκεντη κολλεγίου που κανείς τον συνειδήτο καλείται, την τεχνή που ουτόβολει σε θεατή του πεμπεστικό έλεγχο την έργασιά του και τραβείς μέση ισχυρής των ώρων δύο και δύο κολλούμενο πράξης την άληψη τέγχη. Και λέγοντας πεντεστικό έλεγχο, όποτε καί βρίσκεται νά πο (ἀφεντικής έποντος πού μπορεί νά κάνεις ή επιπλέος αναγνωστής) την δυνατότητα νά τον ξεράνεις ποτέ περιεχόμενο ένος έργου, ποτέ την κατανόηση του ίδιου του θεατρού, ποτέ η ανθητική έκφραση στό σύνολο καί στο οποίο καθολικά τούτη τη σημασία είς φρόντιση και τότε μέτρα πού έχουν θέλα τη στοιχεία της ποιητικής έκφραστα, και την συγκρότηση έποιης σώματά είναι αριθμός που προγράμματος με το δύο πρότυπα, κανείς πάντα νά δουλεύει. Ας μη θυμούσε πώς κάθι τέτοιο μάρα- πομπαράγοντας, από την άλλησα της ζωής: μάς κονιύζεις μόνο τό σύντομο μα ήτο ποτανό αύτον τον τέτοιο ή άλλοιωτικό κόρμο πού έχει δημιουργήσεις στό έργο του δραματού, ποτητής έως τόν ζωτανέψουμε μέση συνέπειας από την άρχη ώς τό τέλος στη διεργανή συμβιτικότητα της θεατρικής λειτουργίας. Κι' ένα διάλογο, οτόποις λιγότερο προσγευ- μενοί — στον τοπέ καί τις δικαστικές εποιούσι— τό σύντομη μάτο διαφοροποιη- τούσι φυσιολογικά καί ηπονευστήσατο, στη διάφορα στάδια από της πρόσδου και της έξιλησης της Τέχνης, σήμερα σύ δ' ἐπιστημονιώσις καί διαχρι- κός πολιτισμός έχουν φέρει τέτοιο προσποισμό στην έξιληση των αι- ροτηκών μας πραγμάτων, ή πατρών ένωνς διπτηκημονικού, ή το πούσμε εποιούστημας ή καλλιτέρα, ή συνειδητής ιστοριώς ή ένα τέτοιο ούτον, μα της έσωτερης— μας ζωτανής τάσης και διάθεσης για αδιθητική έκφραση, είναι προϋπόθεση μαρατά- τητη γιά την προσγευστοποίηση καλ- λιτερικής έκφραστας με συνέπεια καί βαθύτερη οιώσα. Τό μερόπιο, ή δια- σθηση, στογείες κυριώτατα καί απ- τά, δινόπτοτα στον θεατρού, πού λέω, γίνοντας ηπικύνων ποιλές φο- ρέας καί πολλές φορές δημιουργούν σε πού διαπέπινα παραπόνων ξεχώριζε κανείς καί στην τελευταία ηρυγώσα- τού κ. Κούν· Βασική καί κύρια: δι- τρόπος της διδασκαλίας του. Οι δι- θοτούς του νέου, διπάς ήταν σε πε- ριστέρειο, δέν έκαναν προσγευστική έποντος τους κατάσταση τον συ- ναστητικό κόρμο τών τόπων που ηδονώνταν, παρά δάνεις διστητηρικού ως τίχη τελευταίας επιμορφίας κι' έπειδε- νο, πού μέ ποιλή έπιμορφία τούς έδειξε δ' ίδιος, ζωτηρίας αύτος θασι τη ζωή των ήρωών του Έργου και ξέρει δ' κ. Κούν τόσα καλά νά δουνεύει τό ζωτανό του υπόλικο, καί έπειδε δ' ίδιος ο Κούν τόσα καταστάσεις νά δυσκολεύεται κανείς νά ξεχωρίσει την δάνεια αστή τού δύο υπάρχει και ένω το πάσι- έμο πιείθει πιπόλασι τό θεατρική, στό βαθός του άφηνε ήταν σιστηματική καλωτούς ανάδοστος τών τόπων, Κι' είναι γι' αυτό πού εύγενηκή κυρία, ειλικρήνης παράγων τών πενεκάτων καί μας πραγμάτων, παρακολου- θώντας μέ τιν καλλίτερη προδιδόθε- στην παράσταση του Βισαντινόρου Βρήκη πάροις οι ήθηποιοι καί πή για γε- λα καί α ν τό νόημα τού στόμφου πού δινούσε τόρα στό δύο διπο- γελίας, ήνων ή πρόσθιτοι τους καί τού στηρνθετή δέν ήταν καθόλου αυτής "Αλλά δι' α γι γε λέισι δι τη επιστοχή, επίπονο, δομένοι μα' ελέω: ικ αυτό, μ' όλα τό τεχνικό δούλευα του κ. Κούν, δέ μπορούσε νά μή προδοθεί από τούς ήθηποιούς καί πή" ξετάρη φράσια τού Γιαν- νίνη πού ήδη εντονότητα προσωπική τητά του καί ή καλλιεργήμένη στην έκφραση τόν διδηγητών σε μάγιας δι- νόπτερη, διπάς κάτε φοράς, δημιουργείς, άνταξα τού έσαντο του καί τής Τέχνης.

δανεύεταις πρός τὸν ἐαυτὸν τοῦ μορφὴ καὶ διὰ τοὺς ἀδυνάτους
ἴθου κακούτεχνη, σὲ δύλησίουσ- την πρωτοπολιτήτας τοὺς πρός βάλ-
κρουμένους ἀποτελέσματα καὶ σὲ διὰ τῆς δικῆς τους καὶ τῆς δικῆς
κακῶς παροπραγμάτους, δόποι συ- του τῆς ἔργωνας. Κύ χει ἀξία, δοσ-
χνα ἔγινε καὶ μήτωντα, κ. Κούν.
“Ἄδυνατές ἀνάγδυνες σ’ αὐτά
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10)

A. ΤΣΕΧΩΦ :

“Ο ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟΣ,,

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΛΠΩ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8)

Εξηπλικά καὶ ἔντονι οἱ ἡθοποιοὶ νά
μπουν οὐ ἐνθήσας καὶ τάχη καὶ ἔσται
νά ὀργάνωσονται μιὰ παράδεισον.
Στοῦ τέτοιου τρόπου ἔργασιας ἔξω
ἀπὸ τὴν ἀλήθευτη τίς ἔκφρασις καὶ
τὴν πραγματικὴ δημιουργία τέ-

Μύροι, στὸ κοστοῦμά του κ. Διαν-
λού, καὶ πότε μέτρο τοῦ πατέλιουν
τοῦ κοβᾶς, καὶ τοῦ Κ. Φωτοπούλου
στὴν ἑπανάληψη τῷ ἕαυτον τῆς τη-
ς. Κοκκάλια κλπ.

Αναμένονται τὸ περισσότερο

χρήσιμης, μάταλλων για τον κόπο που αγκυρώθηκε είναι, καθ' οδόντων πούς της έμπιπνευστής του σπέρματος τόσο δοκιμαστικός όσο συνεργάτης του ήθωποιού που δημιουργεί έγκυων ταξεδίων — το — κι’ οι περισσότεροι διπλών των ήθωποιούς τού τού. Κούνιες έχουν ταξεδίων — είναι πλάνοι στην έμπιπνευση καθ' μεσάν. Αλλά διέπιπνευστής πούς πούς πούς

την αποδικαστήριμη μάθισμα της παρόντος τοῦ Βουλευτήπου, ήτον ἡ εὐλεψη μάζας δέσμοις γραφίας, τῶν μερῶν τῆς δρόσης, που διὰ διάς ἐπικρατον τὸ διοί πόλατος, πιστὸν στὴ δημοιουργία τῆς ὁράσεως τὴν διοί σημασίας καὶ ἡ ἔξελην τῆς γενεκῆς παράστασης ποὺ μάζα δύναται διάδραμε μιὰ πλαστικῆ γραφιῇ μὲ πρόσδο, κορόφοι τη λόρη. „Οπως μιὰ σκηνὴ δὲν ἔνιωσθε πότε κορυφώνεται καὶ πότε προχωρεῖ πρός τὸ τέλος καὶ κλείνει — δένώσεις αὐστηρές τῆς μορφολογίας τῆς Τέχνης — έτοι καὶ καὶ πράξῃ καὶ τὸ ἔργο τελείωνε πάντα καὶ ποτὲ. Κι' ὀλα ἥτον ταῖς, έτις πεδί. „Επειδὴ σ' ὅλη τὴν παράσταση ση εἰχε δοθεῖ ἔνα βάρος, μιὰ καταθλητική δραστικότητα — μέσω εἴκοσι γιὰ τὴν δημοιουργία ἓντεύασης καὶ συγκίνησης στὸ κοινὸν — ποὺ

χωρίς νά έξετάζω έδω διν και μ' αύτον τό χρονική του έργου ταράζουν, βρίσκω πώς ζεπερνώντας ένα δριμένο δριο προδίνουν τό νότικα του θέατρου σάν παγινέδη πνευματικό, εφήμερο στήγη έξισκητη του και ήντλεφρο σάν τά τελλάρα και τά χρέπτινα βασιλειά του.

Αύτα δια ανάγνωσμενα στούς βασικούς ένθυμοις πού σημειώναται πρωτόνα ενώ γενικότερες στήν έργαστα τού κ. Κούν πού φανερώνονται φυσικός, καθ στά καθείκαστα τῆς περάστωσής τού Βιωσινόντηπου,

Στόχος τύπου που δημιουργήσεις ο κ.
Ζερβός — Ήνας νέος ήθωποιος με
τάση ζωντάνια και με τόσο ταδέν-
το — που θηγανε νομίζω συχνά
ἀπό τό μέτρο τῆς λοιπῆς περάστας
στις κι' ήταν τύπος άμφιβολος κι'
διαμοικογενής στὸν τύπο τοῦ κ. Πλα-
κούδη — ἐπίσης διοικευτὸν ὀνόμαστα
στοὺς νέους ήθωποιός που κι' αὐ-
τὸς νομίζω ήταν λιγύτερο στέρεος
ἀπό δύο θέτη μπορούσε, τῆς δ. Μπα-
σιτικής που δειχνεῖ νόχει πρότυπο ὡς

Άριστερά: Ο Άριστερ, δύος τών θέσεων ή παρέδοσης. ΔΕΞΙΑ: Με κοποτάζη συγχρόνων δειληματικών. (Από τις σχετικές προπονήσεις των θεραπευτών του Λαζανίου, γιατί όλη η μάρκα τους παραβιάζεται στη δράση του Σάταρη).